

Константин Константинов

Разговор

– Такъв си беше от малък, такъв остана и до днес! – почна да се оплаква пак старата Мяу-мяу от своя син Мър-мър. – Все любопитен, всичко иска да знае, пък за нищо не го бива, мързелив и глупав. Една мишка не може да хване, а гони сенките на мухите по стените... Как можях такъв син да родя – не знам. Толкоз деца досега съм извъдила, все умни, все възпитани, като майка си – само той непрокопан и пакостник. Ти барем, Хър-хър, знаеш!

Те бяха връстници. Мяу-мяу и черното куче с бели гърди, старият Хър-хър, който караше вече дванадесета година. За кучета това е, кажи-речи, старост, когато те почват да гледат мъдро на всичко. Хър-хър беше вече малко мъдрец, а при това и недочуваше с едното ухо.

Всяка вечер, като се прибираха да спят в килера до готварницата – той на миндерчето, Мяу-мяу на сандъче с възглавница, тя почваше да мърмори. През отворената врата идеше топло и мирис на гозби. Чайникът свиркаше изтънко на печката. На Хър-хър му се дремеше и слушаше наполовин през сън.

– Онзи ден – продължаваше Мяу-мяу – решил да си остри ноктите на сламения стол. По едно време чувам – реве, като че го колят. Надникнах да видя: закачил си хубостникът един нокът и не може да го откачи. Увиснал и реве. Дотърча господарката, та го свали... Друг път иска да се катери уж и колкото пъти се опита – веднага ще тупне долу, и то не на краката си, ами все по корем, на една страна... А пък сега, иди го виж: седнал в умивалника и се мъчи да хване капките от чешмата – вече две вечери с това се занимава. Не може да разбере как тече водата. Фу-у! Срамота!

Хър-хър тъкмо сънуваше, че влиза в месарницата на ъгъла, и изведнъж съскането на котката го стресна.

– Стига. Мяу-мяу, стига! – рече той с досада. – Добър си е котаракът, напразно го хокаш. Млад е още, неопитен, ама си е хубавец и юначина. Ха стига сега, че ми се спи!

– Още като се роди – не спираше Мяу-мяу, – разбрах, че не ще е като другите. Нали знаеш, опашката му е по-къса. Пък и левият му мустак току потрепва, като че се подсмива! Я Потуран, на мене се е метнал – нищо не му липсва!

Потуран беше брат на Мър-мър, наполовина ангорец и една година по-млад от него. Наричаха го така поради дългите косми на задните му крака, които приличаха на потури. Той беше любимецът на Мяу-мяу и спеше винаги при нея.

Хър-хър се разсъни и рече да подразни старата.

– Ами че кой ти е крив, Мяу-мяу? Ти го направи такъв: все го смяташ за малък. От две години колко деца си родила, той заедно с тях бо-зае. Ама затова пък – усмихна се той – като онзи юнак от приказката, дете двайсет години сукал – ще стане чудо котарак! Помни ми думата!... Я го виж само на какви фокуси го научиха отсега – нито ти, нито аз ги знаем. Рекат му: хоп! – и той скочи на рамото на господаря, седне и замърка. Рекат му: целуни ръка – целува! Рекат два пъти: хоп-хоп! – тръшне се по гръб на земята и измяучи!

– Ами! – отвърна ядосано Мяу-мяу. – Голямо чудо! Че коя котка с уважение ще вземе да прави такива маймунджилъци. Остави ти това! Ами от някое време насам нови грижи ми създава. Наумил си да пътешества! „Аз, казва, майко, искам да видя света! Не мога, казва, само от тази тераса да го гледам! Не ми стига! Ще тръгна някой ден, казва, и толкоз!“ Какво ли не му думам! „Къде ще ходиш, казвам, с този ум? Че ти още на първата улица ще се загубиш, от първата стряха ще тупнеш долу, на първата ограда ще се набиеш на някое старо желязо! Почакай, думам, малко да се повразумиш, да запомниш къщата!“ Не и не!

В това време през вратата на готварницата се показа Мър-мър с дигната като байрак къса опашка и понечи да се качи при майка си и при Потуран.

Изведнъж Мяу-мяу изсъска, плесна го с лапата си и извика:

– Какво? Тука ли идеш? Я се погледни – ти котарак ли си, или жаба – цял във вода! Не те ща да ни измокриш! Върви спи при чешмата.

Мър-мър замижа, обърна се бавно, мустакът му потрепера, рече да се оближе и изсуши, па го домързя. Е, и така ще изсъхне от топлото – защо да си прави труд?

Тогаз Хър-хър му кимна тайничко и пришепна:

– Ела, ела тук при мене, да ми топлиш гърба, че кожухът ми май се е проскубал. Само недей мърка! Нали знаеш, малко съм нервен и много леко спя. Ха така сега! Лягай!

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3279>]